

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 64070-03-23 א. נ' א.

בפני-כבוד השופט אריה נאמן

מ.א. המבקשת:

ע"י ב"כ עוה"ד המאם חליחל ואחרים

נגד

ל.א. המשיב:

ע"י ב"כ עוה"ד רועי ברומר

א.א. הקטין:

חקיקה שאוזכרה:

תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018: סע' 138(א)(1)(5)
 תקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין), תשפ"א-2020: סע' 44
 חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962: סע' 15, 25

מיני-רציו:

* החלטת בימ"ש קמא להשיב את הקטין למקום מגוריו האחרון היא החלטה זמנית, ובמסגרת החלטה זו, כאשר לפני בימ"ש אין חומר נוסף מלבד טענות הצדדים, רשאי היה בימ"ש קמא להסתמך על קביעות עובדתיות של ביהמ"ש האחר בצו ההגנה, השולל אלימות מצד המשיב. קביעה עובדתית זו הובילה למסקנה כי לא הייתה כל הצדקה דחופה למבקשת להכתיב באופן חד צדדי מצב עובדתי הפוגע בקשר של האב עם הקטין ללא קבלת רשות מבימ"ש, הואיל ולא קיימת כל הצדקה דחופה לשינוי המצב הקיים. לא נמצא להתערב בהחלטה זו.

* משפחה – משמורת קטינים – שינוי מקום מגורים

* משפחה – חוק להסדר התדיינויות במשפחה – סעדים זמניים

בקשת רשות ערעור על החלטת בימ"ש לענייני משפחה שניתנה בתיק י"ס, במסגרתה הורתה למבקשת (האם) בהחלטה זמנית להשיב הקטין (כבן 7 חודשים) למקום מגוריו האחרון או ליישוב אחר ברדיוס של עד 20 ק"מ ממקום זה והורתה על עריכת תסקיר וזאת לאחר שהמבקשת עברה עם הקטין, באופן חד צדדי וללא אישור ביהמ"ש, להתגורר בבית הוריה בעיר האחרת מרחק של 126 ק"מ ממקום מגוריו האחרון של הקטין בטענות לאלימות מצד המשיב.

ביהמ"ש המחוזי דחה את הבקשה מהטעמים הבאים:

המבקשת חוזרת בבקשתה על כל טענותיה בפני בימ"ש קמא תוך שהינה חוזרת שוב ושוב על חששותיה לאלימות מפני המשיב ושזו הייתה הסיבה לפעולתה החד צדדית, אלא, שמסיבות השמורות עימה בוחרת המבקשת שלא להתמודד עם הקביעה העובדתית של בימ"ש בצו ההגנה, עליה הסתמך בימ"ש קמא בהחלטתו מושא הערעור, כי בניגוד לטענות המבקשת לא קיים כל חשש בדבר אלימות מצד המשיב כלפי המבקשת.

החלטתו של בימ"ש קמא מושא הערעור הינה החלטה זמנית, ובמסגרת החלטה זו, כאשר לפני בימ"ש אין חומר נוסף מלבד טענות הצדדים, רשאי היה בימ"ש קמא להסתמך על קביעות עובדתיות של ביהמ"ש האחר בצו ההגנה, בפרט שביהמ"ש בצו ההגנה מדגיש במפורש כי קביעה עובדתית זו נקבעה "לאחר ששמעתי באריכות רבה את שני הצדדים יחד".

בהינתן שזו הקביעה העובדתית, קרי שבניגוד לטענת האם לא היה כל חשש לאלימות המשיב, הרי שנשמטה ההצדקה לבצע את המעבר באופן חד צדדי, מבלי לבקש את רשות ביהמ"ש, בעוד התיק פתוח בגין הליך י"ס שהיא עצמה פתחה יום אחד טרם לכך. על כן בהינתן האמור, צדק בימ"ש קמא כשהורה שראשית יש לאיין את פעולתה החד צדדית של האם ולהורות על השבת המצב לקדמותו תוך שבירור התביעה למעבר מקום מגורים ייבחן באופן מעמיק ולא מתוך אילוץ הנובע מעובדות שנקבעו באופן חד צדדי.

סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות קובע כי אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו. סעיף 25 לחוק קובע, כי אם הורים החיים בנפרד לא הגיעו להסכם הקובע למי מהם תהיה האפוטרופסות לקטין, כולה או מקצתה, מי מהם יחזיק בקטין, ומה יהיו זכויות ההורה שלא יחזיק בקטין לבוא עמו במגע, אזי רשאי ביהמ"ש לקבוע את העניינים האמורים כפי שיראה לו לטובת הקטין, ובלבד שילדים עד גיל 6 יהיו אצל אמם אם אין סיבות מיוחדות להורות אחרת. ודוק: רשאי ביהמ"ש ולא ההורה לבדו. בנידוננו כאמור, החליטה האם לבדה, תוך שהכתיבה מצב עובדתי נתון, תוך שהתברר כי טענותיה בדבר ההצדקה הקיימת למעשה שלה, אינן נכונות כלל.

בשיקוליו הביא בימ"ש קמא את ההלכה המשפטית המחייבת בדבר "המעשה העשוי". דהיינו, על ביהמ"ש להניח כי מעבר מקום המגורים בוצע ועל בסיס הנחה זו להכריע מהי האפשרות הטובה ביותר עבור הקטין. בפסיקותיו התייחס ביהמ"ש לכך שלצד חשיבות קיום קשר עם שני הורים, יש מקום לתת חשיבות לשיקולי השיקום, רצונותיו של אחד מההורים בדבר האופן בו הוא חפץ לעצב את חייו, והגשמתם של אלה בעלת השפעה ישירה על בריאותו הנפשית של ההורה, המשפיעה על ילדיו ועל טובתם. על פי גישת המעשה העשוי על ביהמ"ש לבחון ב"מעגל הראשון" את יכולת הקטין לעשות את המעבר, ו"במעגל השני" לבחון האם המעבר יגרום לפגיעה בקשר עם ההורה השני או לניתוק מההורה השני.

בנסיבות הקונקרטיות, לאחר ששוכנע בימ"ש קמא, כי לא הייתה כל הצדקה דחופה למבקשת להכתיב באופן חד צדדי מצב עובדתי הפוגע בקשר של האב עם הקטין ללא קבלת רשות מבימ"ש, בפרט כאשר קיים תיק פתוח, בצדק בחן בימ"ש קמא את המעגל השני והוא את מידת הפגיעה של המעבר והמרחק הרב בקשר של האב עם הקטין כתוצאה ממעשה החד צדדי של האם והגיע למסקנה – נכונה לעמדת ביהמ"ש המחוזי – כי מדובר בפגיעה מהותית ביותר ועל כן הורה על השבת המצב לקדמותו, תוך שכמובן ככל שהאם חפצה לשנות את המצב הקיים, והואיל ולא קיימת כל הצדקה דחופה לשינוי המצב הקיים, על האם לפעול כדין ולנקוט בהליך המתאים תוך שבבירור המעבר מקום מגורים ייבחן באופן מעמיק ולא מתוך אילוץ הנובע מעובדות שנקבעו באופן חד צדדי שלא הייתה לו כל הצדקה. בנסיבות

אלו ביהמ"ש לא שוכנע כי החלטתו של בימ"ש קמא איננה סבירה ו/או כי לא שקל את כל השיקולים, לרבות השיקולים הקונקרטיים, ועל כן ביהמ"ש מורה על דחיית בקשת רשות הערעור.

פסק דין

בפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בימ"ש קמא מיום 24.3.23 (כבי' השופטת יפעת שקדי כץ) שניתנה בתיק י"ס, במסגרתה הורתה למבקשת בהחלטה זמנית להשיב הקטין למקום מגוריו האחרון בXXX או ביישוב אחר ברדיוס שלא עולה על 20 ק"מ מXXX והורתה על עריכת תסקיר.

[הערה: ההדגשות בציטוטים שיובאו בפסה"ד להלן, אינן במקור ונועדו לשם ההדגשה בלבד]

לאחר עיון בבקשת רשות הערעור על נספחיה ובתיק קמא, ומכח סמכותי על פי תקנות 138(א)(1)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 (להלן: "התקנות"), אשר הוחלו גם על בקשות רשות ערעור בענייני משפחה מכוח תקנה 44 לתקנות בית המשפט לענייני משפחה (סדרי דין), התשפ"א-2020, שוכנעתי לדחות את הבקשה אף ללא צורך בתשובה, מהטעמים שיפורטו.

1. הצדדים הינם הוריו של הקטין א., יליד שנת 2022, כיום כבן 7 חודשים. אין מחלוקת כי מקום מגוריהם המשותף האחרון של הצדדים הינו בXXX.
2. ביום 26.2.23 הגישה המבקשת (להלן: "האם") בקשה ליישוב סכסוך, ומיד למחרת, ביום 27.2.23 עזבה האם עם הקטין את הבית בXXX באופן חד צדדי ועברה להתגורר בבית אימה בעיר האחרת, לטענתה בשל אלימות מילולית ואיומים של המשיב (להלן: "האב") כלפיה. לא יכולה להיות מחלוקת בדבר המרחק הרב שבין XXX לעיר האחרת.
3. ביום 28.2.23 הגישה האם בקשה למתן צו הגנה (ה"ט 67706-02-23) אשר נידונה בפני כבוד השופט ארנון קימלמן בבית המשפט לענייני משפחה בXXX, במסגרתה ניתן צו במעמד צד אחד ולאחר דיון במעמד הצדדים שהתקיים ביום 6.3.2023, צו ההגנה הוארך עד ליום 27.3.23, נקבעו זמני שהות זמניים בעיר האחרת תוך שבית משפט קמא הורה על הגשת תסקיר עו"ס לסדרי דין. ביום 13.3.23 הוגש תסקיר עו"ס לסדרי דין שהמליץ על זמני שהות בעיר האחרת ביום שני בין השעות 17:00-18:30 וביום שישי בין השעות 10:00-13:00 וקיום המעברים באמצעות הסבתא. ביום 15.3.23 ניתן תוקף של החלטה להמלצות התסקיר בתיק צו ההגנה.
4. ברם במסגרת החלטתו של בית המשפט בתיק צו ההגנה, קבע בית המשפט לאחר ששמע את הצדדים באריכות רבה, שתי קביעות עובדתיות הרלוונטיות לענייננו: ראשית "בשלב זה, ולאחר ששמעתי באריכות רבה את שני הצדדים יחד, נחה דעתי כי המעבר של האישה עם בנה הפעוט לעיר האחרת לא נעשה על דרך של תחבולה והתחכמות, ומתוך

ניסיון למנוע כל קשר בין האב לבנו הקטין, אלא בשל לחץ נפשי שנוצר בעקבות מספר שבועות של מחלוקות ומאבקים בתוך בית המשפחה, עובר לפרידה כאמור..."; אך יחד עם זאת, הוסיף בית המשפט וקבע באופן מפורש, וזאת כאמור לאחר ששמע את הצדדים באריכות רבה, כי: "אינני מקבל כלל את הטענות שעוררה ב"כ המבקשת לפיהן קיים חשש כלשהו בדבר אלימות של המשיב כלפי המבקשת, ובוודאי שאין בכדי טענות שכאלה כדי להשליך על מערכת היחסים בין האב לבנו. יש לזכור כי נתק בין אב לבנו עלול גם לגרום לנזק רב לקטין שזקוק לשני הוריו לצורך התפתחותו התקינה" (סעיף 2 להחלטה שם). עם זאת קבע בימ"ש קמא כי טענות האב בדבר מעבר שלא כדין של האם לעיר האחרת, אין מקומן להתברר במסגרת צו הגנה ומצופה שהצדדים ינקטו בהליך מתאים שבו יתברר אם המעבר היה כדין.

5. לאור האמור, הגיש האב ביום 13.3.23 בקשה בתיק הי"ס לסעד דחוף להשבת הקטין למקום מגוריו האחרון בXXX. לטענת האב, האם עברה עם הקטין להתגורר בבית הוריה בעיר האחרת מרחק של 126 ק"מ מXXX ללא שהייתה כל הצדקה למעשה החד צדדי; לטענת האב, הקטין אולץ להתנתק ממנו, עת הוא היה מטפל בקטין באופן שווה לאם; המעבר הוא בניגוד לטובת הקטין; עוד טען האב כי הוא עובד ב... ולומד ב..., ובשל המצב שנכפה עליו הוא מפסיד ימי עבודה וימי לימודים. לטענתו, עליו לנסוע ארבע וחצי שעות בכדי לשהות עם בנו שעה וחצי ולא היתה כל הצדקה למעבר וטובת הקטין לא נבדקה בנושא זה.

6. האם בתגובתה הודתה כי מעברה יחד עם הקטין לעיר האחרת נעשה באופן חד צדדי ומבלי לקבל את רשות בית המשפט, למרות שכאמור יום טרם עזיבתה היא זו שנקטה את הליך יישוב הסכסוך כך שהתיק היה פתוח והייתה יכולה לפנות לבית המשפט ולקבל את רשותו. יחד עם זאת טענה כי שיקוליה למעבר לעיר האחרת היו, בין היתר, חשש מהאב והרצון לא להיות בקרבתו, וכן רצונה בקרבת הוריה בהם היא נותנת אמון, ושמייעים לה בגידול הקטין ומאפשרים לה לצאת להתפרנס. לטענתה, על האב הוטלו 9 חודשי עבודות שירות בגין הרשתו באיומים ובתקיפה של בת זוגו לשעבר. לטענתה, אך במסגרת ייצוגה בהליך למתן צו הגנה נודעה לה הסיבה האמתית למתן העונש. לטענתה, האב מזלזל בנשים ובמערכת אכיפת החוק. לטענתה, האב אמר לה בשתי הזדמנויות לפחות כי "ברגע שתסעי עם הילד לעיר האחרת את לא תראי את הילד יותר" ו"אשפוך עליך שמן חם". לטענתה, הצדדים התגוררו תחילה בעיר האחרת כך שהיא חזרה לעיר האחרת ולא עברה לעיר האחרת, זאת לאחר המעבר הזמני לעיר XXX. לטענתה, היא עובדת ב... והאב עובד ב..., כך שהצדדים עברו באופן זמני למשך שנה לXXX שהיא עיר "אמצע" בין מקומות העבודה, ומבלי שיש בה לצדדים קרובי משפחה או שייכות כלשהי. לטענת האם, הקטין עדיין יונק, ועומדת לזכותה חזקת הגיל הרך. לטענתה, האב רואה את הקטין היום יותר, היות שלפני הפרידה עבד רוב שעות היום.

7. בית המשפט בהחלטתו הזמנית מושא הערעור לא השתכנע כי הייתה הצדקה למעשה החד צדדי של האם להעתיק מגורי הקטין ללא קבלת רשות בית המשפט, בפרט שכאמור

התיק היה פתוח לאחר שהיא זו שהגישה את הבקשה ליישוב סכסוך והייתה יכולה לפנות לבית המשפט בתיק שהיא עצמה פתחה יום אחד טרם המעבר, **ועל כן הורה ראשית על השבת המצב לקדמותו** באופן שהקטין יושב למקום מגוריו האחרון ב-XXX או ביישוב אחר המצוי ברדיוס שאיננו עולה על 20 ק"מ מ-XXX, תוך שקבע כי על מנת לאפשר לאם להתארגן ולהיערך בהתאם, השבת הקטין תבוצע עד ליום 9.4.23 (לאחר ליל הסדר וסוף השבוע שלאחריו), זמני השהות בשלב הזמני יתקיימו בהתאם להחלטה בצו ההגנה, תוך שבד בבד הורה בית המשפט על הסמכת עו"ס לסדרי דין למשך שנה והסמכתה לקבוע או לשנות את הסדרי השהות מעת לעת לפי הצורך, כאשר עד ליום 24.4.23 יוגש תסקיר משלים המתייחס להרחבת זמני השהות בין האב לבין הקטין והחלטות מתאימות תינתנה לאור הנסיבות.

8. החלטת בית המשפט מנומקת היטב, מעוגנת בחוק והלכה הפסוקה, תוך שהינה סוקרת את השתלשלות ההליכים, תוך הבאה בחשבון שהאם נקטה בפעולה חד צדדית, ללא הגשת בקשה מקדימה למרות התיק הפתוח שהיא עצמה פתחה אותו יום אחד טרם המעבר, ולמרות טענותיה בדבר חששה מאלימות האב, בימ"ש בצו ההגנה השתכנע, כאמור לאחר ששמע את הצדדים באריכות רבה, כי טענות אלו אינן נכונות כלל: **"אינני מקבל כלל את הטענות שעוררה ב"כ המבקשת לפיהן קיים חשש כלשהו בדבר אלימות של המשיב כלפי המבקשת"** (צוטט בסעיף 4 לעיל); קרי: האם באופן חד צדדי הרחיקה את הקטין מהאב מרחק רב של כ-120 ק"מ, מרחק המצריך נסיעה של שעה וחצי לפחות לכל כיוון, כך שלא יכולה להיות מחלוקת שמדובר בפגיעה מהותית באב ובקשר שלו עם הקטין, כל זאת ללא שהייתה לה כל הצדקה למעשה החד צדדי, בוודאי לא הצדקה דחופה שכן בית המשפט בצו ההגנה שמע את הצדדים באריכות וקבע קביעה עובדתית שטענות המבקשת בדבר אלימות המשיב אינן נכונות כלל! כך שלכל הפחות היה על המבקשת לפנות לביהמ"ש בתיק הי"ס אותו פתחה כאמור יום אחד טרם המעבר ולבקש את רשות ביהמ"ש.

בימ"ש קמא מוסיף כי בחן את טענות הצדדים ושקל היטב את: המשמעות של הרחקת הקטין מאביו באופן שאינו מאפשר קשר תקין, רציף ומשמעותי; המרחק אשר אינו מאפשר שהות תדירה; הוראות החוק בעניין קביעת מקום מגורי הקטין בהסכמה או בהחלטה שיפוטית; הנסיבות שהובילו למעבר האם; העקרונות של בחינת טובת הקטין ולא שיקולים הנוגעים להורים; החשיבות שבבירור תביעה למעבר מקום מגורים באופן מעמיק ולא מתוך אילוץ הנובע מעובדות שנקבעו באופן חד צדדי; כל זאת ובהתחשב בכך שמדובר בבקשה לסעד זמני בגדרו של הליך ליישוב סכסוך.

9. המבקשת בבקשת רשות הערעור תוקפת את החלטת בית משפט קמא, ולמעשה חוזרת על כל טענותיה בפני בית משפט קמא תוך שהינה חוזרת שוב ושוב על חששותיה לאלימות מפני המשיב ושזו הייתה הסיבה לפעולתה החד צדדית, אלא, שמסיבות השמורות עימה בוחרת המבקשת שלא להתמודד עם הקביעה העובדתית של בית משפט בצו ההגנה, עליה הסתמך בית משפט קמא בהחלטתו מושא הערעור, כי בניגוד לטענות המבקשת לא קיים כל חשש בדבר אלימות מצד המשיב כלפי המבקשת, ובלשונו הברורה והחד משמעית של

בית המשפט בצו ההגנה – אותו מצטט בית משפט קמא בהחלטתו מושא הערעור: **"אינני מקבל כלל את הטענות שעוררה ב"כ המבקשת לפיהן קיים חשש כלשהו בדבר אלימות של המשיב כלפי המבקשת"**. ושוב נזכיר כי קביעה עובדתית זו נקבעה על ידי בית משפט בצו ההגנה **"לאחר ששמעתי באריכות רבה את שני הצדדים יחד"**.

10. כאמור החלטתו של בית משפט קמא מושא הערעור הינה החלטה זמנית, ובמסגרת החלטה זו, כאשר לפני בית משפט אין חומר נוסף מלבד טענות הצדדים, רשאי היה בית משפט קמא להסתמך על קביעות עובדתיות של בית המשפט האחר בצו ההגנה, בפרט שבית המשפט בצו ההגנה מדגיש במפורש כי קביעה עובדתית זו נקבעה **"לאחר ששמעתי באריכות רבה את שני הצדדים יחד"**.

11. בהינתן שזו הקביעה העובדתית, קרי שבניגוד לטענת האם לא היה כל חשש לאלימות המשיב, הרי שנשמטה ההצדקה לבצע את המעבר באופן חד צדדי, מבלי לבקש את רשות בית המשפט, בעוד התיק פתוח בגין הליך י"ס שהיא עצמה פתחה יום אחד טרם לכן. על כן בהינתן האמור, צדק בימ"ש קמא כשהורה שראשית יש לאיין את פעולתה החד צדדית של האם ולהורות על השבת המצב לקדמותו תוך שבירור התביעה למעבר מקום מגורים ייבחן באופן מעמיק ולא מתוך אילוץ הנובע מעובדות שנקבעו באופן חד צדדי.

12. סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות התשכ"ב-1962 ("החוק") קובע כי אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו. סעיף 25 לחוק קובע, כי אם הורים החיים בנפרד לא הגיעו להסכם הקובע למי מהם תהיה האפוטרופסות לקטין, כולה או מקצתה, מי מהם יחזיק בקטין, ומה יהיו זכויות ההורה שלא יחזיק בקטין לבוא עמו במגע, אזי רשאי בית המשפט לקבוע את העניינים האמורים כפי שייראה לו לטובת הקטין, ובלבד שילדים עד גיל 6 יהיו אצל אמם אם אין סיבות מיוחדות להורות אחרת. ודוק: רשאי בית המשפט ולא ההורה לבדו. בנידוננו כאמור, החליטה האם לבדה, תוך שהכתיבה מצב עובדתי נתון, תוך שהתברר כי טענותיה בדבר ההצדקה הקיימת למעשה שלה, אינן נכונות כלל.

13. בשיקוליו הביא בימ"ש קמא את ההלכה המשפטית המחייבת בדבר "המעשה העשוי" (עמ"ש (חיפה) 43787-07-22 א' נ' ב', עמוד 9 [פורסם בנבו] (29.8.2022)), דהיינו, על בית המשפט להניח כי מעבר מקום המגורים בוצע ועל בסיס הנחה זו להכריע מהי האפשרות הטובה ביותר עבור הקטין. בפסיקותיו התייחס בית המשפט לכך שלצד חשיבות קיום קשר עם שני הורים, יש מקום לתת חשיבות לשיקולי השיקום, רצונותיו של אחד מההורים בדבר האופן בו הוא חפץ לעצב את חייו, והגשמתם של אלה בעלת השפעה ישירה על בריאותו הנפשית של ההורה, המשפיעה על ילדיו ועל טובתם (עמ"ש (חיפה) 25108-05-20 צ' נ' נ', פסקה 34 [פורסם בנבו] (30.8.2020)). על פי גישת המעשה העשוי על

בית המשפט לבחון ב"מעגל הראשון" את יכולת הקטין לעשות את המעבר, ו"במעגל השני" לבחון האם המעבר יגרום לפגיעה בקשר עם ההורה השני או לניתוק מההורה השני.

14. סבורני כי בנסיבות הקונקרטיות, לאחר ששוכנע בית משפט קמא, כי לא הייתה כל הצדקה דחופה למבקשת להכתיב באופן חד צדדי מצב עובדתי הפוגע בקשר של האב עם הקטין ללא קבלת רשות מבית משפט, בפרט כאשר קיים תיק פתוח, בצדק בחן בימ"ש קמא את המעגל השני והוא **את מידת הפגיעה של המעבר והמרחק הרב בקשר של האב עם הקטין כתוצאה ממעשה החד צדדי של האם והגיע למסקנה**, נכונה לטעמי, כי מדובר בפגיעה מהותית ביותר ועל כן הורה על השבת המצב לקדמותו, תוך שכמובן ככל שהאם חפצה לשנות את המצב הקיים, והואיל ולא קיימת כל הצדקה דחופה לשינוי המצב הקיים, על האם לפעול כדין ולנקוט בהליך המתאים תוך שבבירור המעבר מקום מגורים ייבחן באופן מעמיק ולא מתוך אילוץ הנובע מעובדות שנקבעו באופן חד צדדי **שלא הייתה לו כל הצדקה**.

לא שוכנעתי כי החלטתו של בית משפט קמא איננה סבירה ו/או כי לא שקל את כל השיקולים, לרבות השיקולים הקונקרטיים, ועל כן **אני מורה על דחיית בקשת רשות הערעור**.

משלא נדרשה תשובה אין צו להוצאות והעירבון ככל שהופקד יוחזר למפקיד באמצעות ב"כ.

פסק הדין מותר לפירסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, ו' ניסן תשפ"ג, 28 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

אריה נאמן 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תיקיה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)